

Arrest

nr. 226 482 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. In het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat “artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of

de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.” (§100).

2. Hieruit volgt dat wanneer de commissaris-generaal artikel 52/4, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, lid 5, van Richtlijn 2011/95/EU, toepast, dit in twee fasen dient te gebeuren: in de eerste plaats moet de commissaris-generaal onderzoeken of de persoon die om internationale bescherming verzoekt, als vluchteling kan worden erkend en, in een tweede fase, beslissen of de verzoeker desgevallend, de vluchtelingenstatus dient geweigerd te worden. De weigering van deze status doet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève” (§ 99). Bovendien “[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.” (§110).

3. Het lijkt, *prima facie*, dat de commissaris-generaal dit dubbele onderzoek niet heeft gevoerd en niet is overgegaan tot een al dan niet erkenning van de vluchtelingenstatus van de asielzoeker overeenkomstig artikel 57/6, § 1, 1°. In dit opzicht is het irrelevant dat hij een advies heeft gegeven over de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel in hoofde van de verzoeker met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, in tegenstelling tot een beslissing omtrent de erkenning van de vluchtelingenstatus, vormt een dergelijk advies geen in onderhavige procedure aanvechtbare rechtshandeling.

4. De bestreden beslissing lijkt derhalve te zijn behept met een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS